

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 10326

гр. София, 07.03.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 33 СЪСТАВ, в закрито заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ

като разгледа докладваното от ПЛАМЕН ИВ. ШУМКОВ Гражданско дело № 20241110110499 по описа за 2024 година

Производството е образувано по жалба от В. Е. Б. срещу Столична община.

Предявен е за разглеждане отрицателен установителен иск за признаване за установено между страните, че В. Е. Б. не дължи на Столичната община сумата от 200,00 лева, представляваща глоба, наложена с Наказателно постановление № 317928/29.08.2017 г., събирането на която било възложено на ЧСИ по изп.д. № 20218490402839, тъй като вземането било погасено по давност.

В конкретния случай главното вземане, предмет на делото, съставлява глоба, наложена от органите на Столичната община с наказателно постановление. Съгласно чл. 162, ал. 2, т. 7 ДОПК вземанията на държавата и общините за глоби са публични общински вземания. Публичните вземания, съгласно чл. 163, ал. 1 и ал. 3 ДОПК, се събират от публични изпълнители при НАП, освен ако в закон е предвидено друго. Съгласно чл. 2, ал. 2 и ал. 3 ЗЧСИ, публичните вземания могат да се възлагат за събиране и на частни съдебни изпълнители. В този случай, съобразно чл. 163, ал. 4 ДОПК, събирането на тези вземания става по реда на ГПК. Настоящият съдебен състав намира, че описаната норма визира единствено приложимите способи за принудително изпълнение и следващите от тях процесуални действия на страните в производството. Тъй като става въпрос за публично общинско вземане, независимо от това, че производството за събирането му е образувано пред частен съдебен изпълнител, предявените иски, свързани със съществуването, дължимостта или погасяването на вземанията, следва да се разгледат от административния съд, тъй като само той е компетентен да се произнася по жалби срещу актове, установяващи публични вземания и по жалби срещу действията на публичния изпълнител, натоварен със задължението да събира тези вземания. В тази насока в опр.2406/17.02.2011г.-адм.д.14317/2010г.-ВАС-Ю, изрично се изтъква, че *„Частният съдебен изпълнител по образуваното дело осъществява действия по събиране на публично общинско вземане, по възлагане съгласно чл. 2, ал. 3 ЗЧСИ. Тъй като става въпрос за публично общинско вземане, независимо, че производството за принудителното му събиране е образувано пред частен съдия изпълнител, то допустимостта на исковата молба, с която се иска да бъде установена липсата на основание за образуването му следва да бъде преценена от административния съд, който е компетентният съд да се произнася по жалби срещу актове, установяващи публични вземания и по жалби срещу действията на публичния изпълнител, натоварен със задължението да събира тези вземания.“* В

опр.36/13.10.2014г.-гр.д.36/2014г.-ВКС-5чл., също касаещо възложено за събиране на ЧСИ вземане, е посочено, че „задължение, което е предмет на изпълнение, може да се оспори с иск само въз основа на факти, настъпили след издаването на изпълнителното основание. Съгласно чл. 293, ал. 3 АПК искът се предявява пред административния съд по местожителството или седалището на вискателя.“

Ирелевантно е, че изпълнителното производство е образувано и се движи по реда на ГПК. За определяне на приложимия ред за защита в контекста на предявения иск следва да се взема предвид не видът на образуваното изпълнително производство, а характерът на вземането, чието несъществуване се претендира. След като то произтича от наказателно постановление, то не е гражданскоправно, а има публичен характер. Затова и разглеждането на спора е от компетентността на административните съдилища. В подкрепа на този извод е опр.4/15.01.2013г.-гр.д.42/2012г.-ВКС-5чл., според което „С предявената искова молба ищецът оспорва съществуването на публично задължение, породено от ревизионни актове, като погасено по давност. Р. акт е изпълнително основание по чл. 209, ал.2, т.1 ДОПК и подлежи на събиране по предвидения в този кодекс ред, т.е. по административен такъв. Съответно споровете във връзка със съществуването на задължението, породено от административния акт, представляващ изпълнително основание, са от компетентност на административните съдилища. Без значение е, че в случая конкретното сочено от ищеца изпълнително производство е образувано по реда на ГПК. За публичните си вземания държавата винаги се счита присъединен вискател - чл. 458 ГПК. За определяне приложимия ред за защита следва да се вземе предвид не вида на образуваното изпълнително производство, а характера на вземането, чието несъществуване се претендира. След като произтича от ревизионен акт, то не е гражданскоправно, а има публичен характер. Ето защо разглеждането на спора е от компетентност на административните съдилища.“

Според чл. 118, ал. 1 ГПК, всеки съд сам решава дали започнатото пред него дело му е подсъдно. Ако съдът прецени, че делото не му е подсъдно, той го изпраща на надлежния съд /чл. 118, ал. 2 ГПК/. С оглед на гореизложеното съдът намира, че родово компетентен да разгледа претенцията съд, е съответният административен съд.

По изложените мотиви, производството по делото следва да бъде изпратено по подсъдност на Административен съд – София-град, поради което и на основание чл. 118, ал.2 от ГПК,

ОПРЕДЕЛИ:

ИЗПРАЩА гр. дело № 10499/2024 г. по описа на СРС по подсъдност на Административен съд – София-град.

Определението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в едноседмичен срок от връчването му на ищцата.

След влизане на определението в законна сила делото да се изпрати на Административен съд – София-град.

Съдия при Софийски районен съд: _____